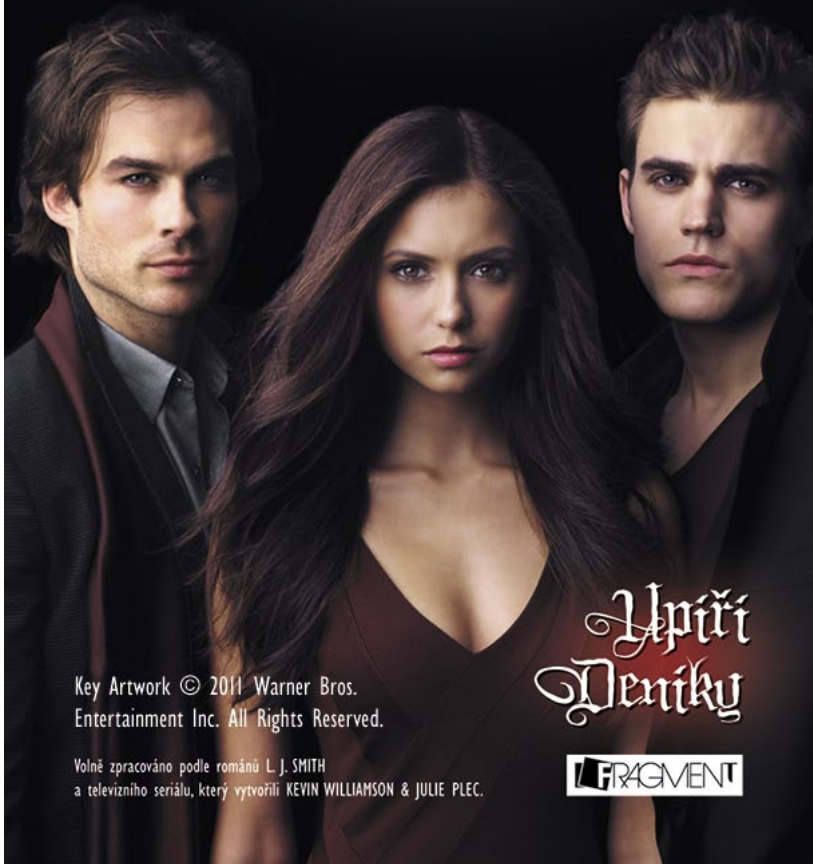

Stefanovy deníky

CHUŤ KRVE

Key Artwork © 2011 Warner Bros.
Entertainment Inc. All Rights Reserved.

Volně zpracováno podle románů L. J. SMITH
a televizního seriálu, který vytvořili KEVIN WILLIAMSON & JULIE PLEC.

Upíří
Deníky

FRAGMENT

Stefanovy deníky

Chuť krve

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Eden Maguire – Krásní mrtví – Jonas

Lisa J. Smith – Upíří deníky – Probuzení

Suzanne Collinsová – Hunger Games – Aréna smrti

Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa

Lisa J. Smith

(Kevin Williamson & Julie Plec)

Stefanovy deníky – Chuť krve – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Úvod

Básníci a filosofové, které jsem kdysi miloval, se mýlili. Ne všichni dojdeme smrti. Neplatí ani tvrzení, že čas obrousí naše vzpomínky a těla se obrátí v prach. Protože v době, kdy mě považovali za mrtvého a na chladný kousek země přivalili nábrobní kámen jako symbol mého pozemského konce, můj život ve skutečnosti začínal. Připadalo mi, že jsem celé roky spal a podřimoval v té nejčernější noci, abych se mohl probudit do světa, který byl jasnější, bouřlivější a veselejší, než jsem si kdy mohl představit.

Lidé, které jsem znal, žili dál své životy. Stejně jako kdysi já. Trávili své smrtelné dny tím, že chodili na trhy, obdělávali pole a po setmění se snažili ukrást dívce polibek. Byli teď pro mě pouhými stíny, stejně nevýznamní jako veverka nebo králíci, kteří pobíhali po lese a sotva vnímali svět kolem sebe.

1.

Byl říjen. Listí stromů na hřbitově zhnědlo a foukal studený vítr, jenž vystřídal horké virginské léto. Ne že bych to až tak pocítoval. Jsem upír a jediná teplota, kterou moje tělo vnímá, je teplá krev mé poslední oběti, která mi koluje v žilách.

Moje příští oběť byla jen pár metrů ode mě: plot u statku Hartnettových, který sousedí se hřbitovem, právě přelézala dívka s oříškově hnědými vlasy.

„Clementine Haverfordová, jak je možné, že v tuhle hodinu ještě nejsi v posteli?“ Moje laškování bylo v naprostém rozporu s prudkou, neodbytnou žízňí, která mě ovládla. Clementine tu neměla co dělat, ale Matt Hartnett k ní byl přece vždycky tak milý. A přestože Clementine zasnoubili s Randallem Haverfordem, jejím bratrancem z Charlestonu, bylo zřejmé, že opětovala city Matta.

Ale teď si nebezpečně zahrávala. Vůbec netušila, že jí hrozí smrtelné nebezpečí.

Clementine přimhouřila oči a zadívala se do tmy. Podle ospalého výrazu a skvrn od vína na šatech jsem usoudil, že má za sebou dlouhou noc. „Stefan Salvatore?“ vydechla. „Ale ty jsi mrtvý.“

Přistoupil jsem o krok blíž. „Vážně si to myslíš?“

„Ano, byla jsem ti na pohřbu.“ Naklonila hlavu na stranu. Nezdálo se, že by ji to moc znepokojilo. Prakticky spala ve stoje. Byla opilá vínem i ukradenými polibky. „Ty se mi zdáš?“

„Ne, já se ti nezdám,“ řekl jsem ochraptěle.

Popadl jsem ji za ramena a přitáhl k sobě. Padla mi na hrud' a já uslyšel bušení jejího srdce. Voněla po jasmínu, stejně jako loni v létě, když jsem jí při jedné z Damonových her pod mostem Wickery vklouzl rukou pod žívůtek.

Přešel jsem jí prstem po tváři. Clementine byla moje první láska a já si často představoval, jaké by bylo ji takhle držet. Přiložil jsem své rty k jejímu uchu. „Jsem horší než noční můra.“

Než stačila vykřiknout, vrazil jsem jí zuby do žíly na krku. Do úst mi stekly první kapky a já si vydechl. Navzdory tomu, co znamenalo její jméno, nebyla její krev tak sladká, jak jsem si představoval. Nechutnala po mandarinkách, ale po kouři a hořce jako káva, která přetekla

na horký sporák. Přesto jsem se zhluboka napil a hlasitě polykal, dokud nepřestala sténat. Její pulz nebylo už skoro slyšet, její tělo v mé náruči ochablo a mně se rozproudil v žilách oheň. Měl jsem plný žaludek.

Celý týden jsem ve volných chvílích lovil a zjistil jsem, že moje tělo vyžaduje potravu dvakrát denně. Většinou jsem jen naslouchal šumění životadárné tekutiny, která proudila v tělech obyvatel Mystic Falls. Fascinovalo mě, jak snadno je o ni můžu připravit. Kdykoli jsem zaútočil, snažil jsem se být velice opatrný. Krmil jsem se krví hostů z hostince nebo si vzal některého z vojáků v Leestownu. Clementine bude mojí první obětí, která kdysi patřila mezi moje přátele – první oběť, kterou budou lidé v Mystic Falls postrádat.

Vytáhl jsem zuby z jejího krku, otřel si rty a jazykem olízl krvavou skvrnu v koutku úst. Pak jsem ji vyvlekl ze hřbitova a vydal se k lomu, kde přebýval můj bratr Damon, když jsem byl na svých toulkách.

Slunce se právě objevilo nad horizontem a Damon seděl jako bez života na břehu rybníka a zíral do hlubiny, jako kdyby ukrývala tajemství vesmíru. Takhle vypadal každý den od chvíle, kdy jsme se před sedmi dny probudili jako upíři. Truchlil nad ztrátou Katherine, upírky, která z nás udělala to, čím teď jsme. Ačkoli mě přeměnila v mocného tvora, a tudíž bych jí měl být vděčný, byl jsem – na rozdíl od svého bratra – rád, že je mrtvá.

Udělala ze mě blázna a vzpomínka na ni mi pokaždé připomněla, jak jsem byl kdysi zranitelný. Zatímco jsem pozoroval Damona, Clementine v mé náruči zasténala a otevřela jedno oko. Kdyby nebylo krve, která jí prosakovala krajkovým výstřihem pomačkaných šatů z modrého tylu, zdálo by se, že jen podřimuje.

„Pššš,“ zašeptal jsem a zastrčil jí uvolněné prameny vlasů za ucho. Nějaký hlas kdesi hluboko v mém podvědomí mi říkal, že bych měl litovat toho, že ji zabiju, ale já nic necítil. Místo toho jsem si ji nadhodil v náruči, přehodil přes rameno, jako kdyby byla jen pytel ova, a vykročil ke břehu rybníka.

„Brácho.“ Bez dlouhých cavyků jsem k jeho nohám hodil skoro mrtvé tělo Clementine.

Damon zavrtěl hlavou a řekl: „Ne.“ Jeho rty byly křídově bílé a na tváři mu prosvítaly tmavé žilky; vypadaly jako praskliny na mramoru. Ve slabém ranním světle mi připomínal jednu z těch rozbitých soch na hřbitově.

„Musíš se napít!“ řekl jsem drsně a překvapený vlastní silou jsem ho stlačil k dívce na zemi. Rozšířily se mu nozdry. Na jeho vyčerpané tělo působil pach krve jako opium, stejně jako na mě. Netrvalo dlouho, než přes všechny protesty položil rty na její kůži a začal pít. Nejdřív pomalu, ale pak hltal jako žíznivé zvíře.

„Proč mě k tomuhle nutíš?“ zeptal se mě plačtivě, utřel si pusou hřbetem ruky a cuknul sebou.

„Musíš znovu získat svoji sílu.“ Špinavou špičkou boty jsem rýpl do Clementine. Slabě zasténala. Z nějakého důvodu byla pořád naživu, aspoň prozatím. Ale její život byl v mých rukách. Ta představa mnou otrásla. Celý jsem byl jako v ohni. Hledání kořisti, její podrobení a příjemná ospalost, která následovala pokaždé, když jsem se nasytil, to všechno dohromady dělalo z věčnosti, kterou jsme měli před sebou, jedno dlouhé, nekonečné dobrodružství. Proč tomu Damon nechtěl rozumět?

„Tohle není síla. Je to slabost,“ sykl Damon a postavil se. „Je to peklo na zemi. Nic nemůže být horší.“

„Nic? Radši bys byl mrtvý jako otec?“ potřásl jsem nedůvěřivě hlavou. „Dostal jsi druhou šanci.“

„Nikdy jsem se o ni neprosil,“ vykřikl prudce Damon. „O nic z tohohle jsem se nikdy neprosil. Chtěl jsem jen *Katherine*. A ta je pryč, tak mě zabij, ať je to za mnou.“ Damon mi podal špičatou dubovou větev. „Na,“ řekl, postavil se s široce roztaženými rukama a odhalil hrud. Stačilo jedině bodnutí do srdce a splnil bych jeho přání.

Hlavou se mi honily vzpomínky na Katherine, na její měkké, tmavé kudrny, na její tesáky zářící v měsíčním světle, jak zakláněla hlavu, než se mi zakousla do krku, i na všudypřítomný přívěsek z lapisem lazuli, který ležel v prohlubni jejího hrdla. Teď už jsem chápal, proč zabila moji snoubenku Rosalyn, proč si podmanila mě i Damona, proč využívala svoji krásu i nevinný vzhled

a nutila lidi, aby jí věřili a chránili ji. Byla to její přirozenost. A teď i naše. Ale místo toho, aby ji Damon považoval za dar, jako jsem to činil já, připadala mu jako prokletí.

Zlomil jsem větev přes koleno a oba kusy hodil do vody. „Ne,“ řekl jsem. I když jsem to nikdy nepřiznal nahlas, pomyšlení na věčný život bez jediného přítele na celém světě mě děsilo. Chtěl jsem, abychom se s Damonem společně naučili žít jako upíři.

„Ne?“ opakoval Damon a široce otevřel oči. „Připadáš si jako chlap, když zavraždíš starou kamarádku, a bratra zabít nezvládneš?“ Praštil mnou o zem, vztyčil se nade mnou, obnažil tesáky a pak mi plivl na krk.

„Neztrapňuj se,“ řekl jsem a stoupl si. Byl silný, ale já byl díky pravidelné stravě mnohem silnější. „A nebuď blázen a nemysli si, že tě Katherine milovala,“ zabručel jsem. „Milovala svoji Sílu, milovala to, jak nás dokázala přinutit dělat to, co si zámerala. Ale nikdy nás nemilovala.“

Damonovy oči vzplály. Přihnal se ke mně rychlostí závodního koně. Narazil do mě ramenem tvrdým jako kámen a odhodil mě na strom. Kmen se s hlasitým prasknutím zlomil. „Ona *mě* milovala.“

„Proč tedy přeměnila i mě?“ zpochybnil jsem jeho přesvědčení a vyškrábal se na nohy, abych odrazil další úder.

Moje slova měla očekávaný efekt. Svěsil ramena a zavrávorál. „Dobrá. Tak to udělám sám,“ zamumlal, našel jiný klacek a položil si ostrý konec na prsa.

Vytrhl jsem mu kůl z ruky a zkroutil mu ruce za záda. „Jsi můj bratr – moje tělo a moje krev. Dokud budu naživu, budeš žít i ty. A teď jdeme.“ Postrčil jsem ho směrem k lesu.

„Kam jdeme?“ zeptal se Damon lhostejně a nechal mě, abych ho vlekl za sebou.

„Na hřbitov,“ odpověděl jsem. „Musíme na pohřeb.“

V Damonových očích se objevil slabý záblesk zájmu. „Na čí pohřeb?“

„Na otcův. Nechceš říct sbohem člověku, který nás zabil?“

2.

S Damonem jsme se přikrčili u skupiny stromů za hrobkou, ve které byly uloženy kosti zakladatelů Mystic Falls. Přestože bylo hodně brzy ráno, stáli kolem jámy v zemi obyvatelé města se svěšenými rameny. S každým výdechem davu se k blankytně modré obloze vznášely obláčky páry. Všichni se snažili uklidnit drkotající zuby, ale vypadalo to, jako by celé shromáždění pokuřovalo slavnostní doutníky.

Moje vysoce citlivé smysly zachytily celou scénu dřív, než jsme dorazili na místo. Ve vzduchu visela těžká vůně rozrazilu – byliny, která upírům bere sílu. Na trávu padala stříbřitě růžová rosa a v dálce zvonily kostelní zvony. I když jsme byli dost daleko, viděl jsem, jak se v koutku oka Honorie Fellsové objevila slza. Na malé kazatelně přešlapoval z nohy na nohu starosta Lockwood a snažil

se upoutat pozornost davu. Všiml jsem si okřídlené postavy za ním – anděla, který označoval místo posledního odpočinku mé matky. Hned vedle byly dva prázdné hroby, kde jsem byl údajně pohřben já s Damonem.

Studený vzduch prořízl starostův hlas. Jeho slova mi zněla v uších, jako kdyby stál těsně vedle mě. „Dneska jsme se přišli rozloučit s Giuseppem Salvatorem, jedním z největších synů Mystic Falls. Člověkem, pro kterého byly město a rodina nade vše.“

Damon kopl do země. „Rodina, kterou zabil. Láska, kterou rozbil, životy, které zničil,“ mumlal.

„Pššš,“ šeptl jsem a stiskl mu dlaní paži.

„Rád bych nastínil obraz života tohoto velkého muže,“ pokračoval Lockwood za popotahování a vzdychání davu, „Giuseppe Salvatore tu bude ve společnosti svých padlých synů, Damona a Stefana, hrdinů bitvy u Willow Creek. Můžeme se od Giuseppa učit, nechat se inspirovat, abychom mohli vyhnat z města ďábla, ať už viditelného, nebo neviditelného.“

Damon se potichu, chraplavě zasmál. „Na obraze, který otec sám nakreslil,“ řekl, „by neměl chybět záblesk z jeho pušky.“ Poškrábal se na místě, kde mu před pouhým týdnem prorazila hrud' otcova kulka. Nebylo vidět žádné zranění – naše přeměna vyléčila všechny rány – ale zrada zůstane už navždycky vrytá v našem vědomí. „Pššš,“ řekl jsem znovu, když se vedle starosty

Lockwooda postavil Jonathan Gilbert, který držel velký zahalený rám. Za pouhých sedm krátkých dní zestárl o deset let: opálené čelo mu brázdily vrásky a v hnědých vlasech jsem viděl bílé nitky. Rád bych věděl, jestli jeho proměna souvisela s Pearl, upírkou, kterou miloval, ale když zjistil, kým ve skutečnosti je, odsoudil ji k smrti.

V davu jsem zahlédl rodiče Clementine. Byli do sebe zavěšení a ještě si neuvědomili, že jejich dcera není ve skupince smutně se tvářících dívek v černém.

Zjistí to už velice brzy.

Moje myšlenky přerušilo vytrvalé klepání. Znělo jako odpočítávání hodin nebo jako když někdo Źuká nehtem na tvrdý povrch. Přelétl jsem dav pohledem a pokusil se najít zdroj toho zvuku. Klepání bylo pomalé a vytrvalé, jako kdyby šlo o nějaký stroj. Klidnější než bušení srdce, pomalejší než metronom. A vycházelo přímo z Jonathanovy dlaně. Clementinina krev se mi nahrnula do hlavy.

Kompas.

Když začal mít otec před časem podezření na existenci upírů, vytvořil výbor z lidí, kteří měli zbavit město té hrozně pohromy. Schůzky se konaly v podkroví domu Jonathana Gilberta a zúčastnil jsem se jich i já. Gilbert nám ukázal plány na přístroj, který měl rozpoznat upíry, a já byl minulý týden svědkem, jak ho použil v akci. S ním odhalil pravou tvář Pearl.

Dloubnul jsem loktem do Damona. „Musíme jít,“ řekl jsem. Sotva jsem při tom pohnul pusou.

V té chvíli Jonathan zvedl hlavu a podíval se mi přímo do očí.

Příšerně vykřikl a ukázal k naší hrobce. „Démon!“

Celý dav se jako jeden muž otočil naším směrem. Jejich pohledy pronikaly mlhou jako bajonety. Pak kolem mě něco prolétlo a zeď za námi explodovala. Pak se vznesl oblak prachu a tvář mi pořezaly úlomky mramoru.

Vycenil jsem tesáky a zachechtal se. Ozval se hlasitý, jasný, děsivý zvuk. Polovina davu převrhla svoje židle a vyběhla ze hřbitova, ale druhá půlka zůstala.

„Zabijte demony!“ křičel Jonathan a mával lukem.

„Myslím, že mají na mysli nás, brácho,“ ozval se Damon a krátce, smutně se zasmál.

Popadl jsem ho a oba jsme se rozběhli.

3.

S Damonem za zády jsem pádil lesem a přeska-
koval spadlé větve a kameny. Když jsem přelezl
nepříliš vysokou bránu hřbitova, krátce jsem se
ohlédl, abych se ujistil, že mě Damon následuje. Zaběhli
jsme hlouběji do lesa. Výstřely z pušek mi zněly v uších
jako ohňostroj, jekot lidí jako rozbíjené sklo, jejich rych-
lé dýchání jako tichý hrom. Dokonce jsem slyšel dupání
davu, který mě pronásledoval. Každý jejich krok způ-
sobil vibrace, jež se šířily zemí. Potichu jsem proklí-
nal Damona za to, že je tak tvrdohlavý. Kdyby byl ochot-
ný víc pít, mohl teď využít i naši nově nabytou schopnost
rychle se pohybovat. A tahle schopnost by nás už dávno
dostala daleko od všeho zmatku.

Jak jsme se prodírali houštinou, pod keři se do všech
stran rozbíhali hraboši a veverky, jejichž krev se v pří-